

Sam en Noor in Denemarken

Hoofdstuk 1 De eerste vakantiedag

Het was de eerste dag van de zomervakantie. Sam en Noor konden niet wachten om weer op avontuur te gaan. Ze hadden hun rugzakken ingepakt met een fles water, een zaklamp, een verrekijker en een paar boterhammen.

"Waar gaan we vandaag heen?" vroeg Sam.

"Ik hoorde dat er in Denemarken een oud bospad is waar bijna niemand meer komt," zei Noor enthousiast.

Samen fietsten ze naar het bos. De zon scheen tussen de hoge bomen en de vogels floten vrolijk. Bij de ingang stond een groot houten bord met daarop:

Welkom in Denemarken

"Dit wordt een bijzondere dag," glimlachte Sam.

Ze volgden het smalle pad steeds dieper het bos in. Plots zagen ze iets vreemds. Midden tussen de bomen lag een oude sleutel. Hij glinsterde in het zonlicht.

"Van wie zou die zijn?" fluisterde Noor.

Sam pakte de sleutel voorzichtig op.

Op dat moment hoorde hij in de verte een zacht krakend geluid...

Ze keken elkaar aan.

Hun avontuur was begonnen.

Hoofdstuk 2 Het verborgen pad

Sam en Noor liepen voorzichtig het smalle pad op. De oude sleutel hield Sam stevig in zijn hand. Hoe verder ze liepen, hoe stiller het werd. Alleen het geritsel van de bladeren en het gezang van de vogels waren nog te horen.

Na een paar minuten kwamen ze bij een klein houten bruggetje. Het kraakte zacht toen ze overheen liepen.

"Volgens mij kwam het geluid hiervandaan," zei Noor.

Aan de andere kant van de brug stond een grote steen. In de steen zat een vreemd slot.

Sam keek naar de sleutel.

"Zou deze sleutel misschien passen?" vroeg hij.

Voorzichtig stak hij de sleutel in het slot. Met een zachte *klik* draaide hij hem om.

Langzaam schoof de grote steen opzij. Daarachter verscheen een smalle trap die diep de grond in liep.

"Zullen we gaan kijken?" vroeg Noor met een glimlach.

Sam knikte. Ze deden hun zaklampen aan en liepen voorzichtig de trap af.

Beneden ontdekten ze een oude kamer. Aan de muur hing een grote kaart van Denemarken. Op de kaart stond met een rode lijn een route getekend naar een plek met de naam **De Vergeten Vuurtoren**.

"Dat moet onze volgende bestemming zijn," zei Sam.

Noor rolde de kaart voorzichtig op en stopte hem in haar rugzak.

Hun avontuur was nog maar net begonnen...

Hoofdstuk 3 De schaduw tussen de bomen

Met de oude kaart veilig in haar rugzak liepen Sam en Noor weer naar buiten. De frisse boslucht voelde prettig, maar het bos leek ineens veel stiller dan daarvoor.

"Vind jij het ook zo stil?" fluisterde Noor.

Sam knikte. Zelfs de vogels waren opgehouden met zingen.

Ze volgden de rode route op de kaart. Het pad werd steeds smaller en de bomen stonden dicht op elkaar. Plotseling hoorden ze een tak hard kraken.

Krak!

Sam bleef stokstijf staan.

"Daar was iets," zei hij zacht.

Tussen de bomen zagen ze een donkere schaduw voorbij bewegen.

Noor scheen met haar zaklamp tussen de struiken, maar er was niets meer te zien.

Langzaam liepen ze verder. Opeens hoorden ze opnieuw geritsel, dit keer vlak achter hen.

Ze draaiden zich tegelijk om.

Uit de struiken sprong... een hert!

Het dier keek hen een paar seconden nieuwsgierig aan en rende daarna sierlijk het bos in.

Sam en Noor moesten lachen.

"Ik dacht echt dat het iets ergs was," zei Sam opgelucht.

Maar net toen ze verder wilden lopen, zag Noor iets op een boomstam. Er was een oud teken in het hout gekerfd: precies hetzelfde teken als op het metalen muntje dat ze hadden gevonden.

"Dit kan geen toeval zijn," zei Noor.

Sam keek naar de kaart. De rode lijn liep precies langs deze boom.

Ze wisten het zeker.

Iemand had dit avontuur lang geleden al voorbereid.

En ergens diep in het Deense bos wachtte nog een groot geheim op hen.

Hoofdstuk 4 De nacht in het bos

Sam en Noor besloten de rode route verder te volgen. De zon zakte langzaam achter de hoge bomen en het werd steeds donkerder.

"We moeten eigenlijk teruggaan," zei Noor.

"Nog heel even," antwoordde Sam. "Ik heb het gevoel dat we dichtbij zijn."

Plotseling begon de wind hard door de bomen te waaien. Takken kraakten en bladeren dwarrelden om hen heen.

KRAK!

Een dikke tak viel vlak voor hun voeten op het pad.

Ze schrokken en deden snel hun zaklampen aan.

In de verte zagen ze een klein lichtje tussen de bomen bewegen.

"Zie jij dat ook?" fluisterde Noor.

Sam knikte. Langzaam liepen ze ernaartoe. Hoe dichterbij ze kwamen, hoe sneller het lichtje leek te verdwijnen.

Opeens hield het op.

Voor hen stond een oud houten huisje. De ramen waren stoffig en de deur stond op een kier.

Voorzichtig duwde Sam de deur open.

Binnen was het stil.

Op een houten tafel lag een oud dagboek. Op de voorkant stond geschreven:

"Alleen openen als je het geheim van het bos wilt ontdekken."

Sam en Noor keken elkaar aan.

Zou het dagboek eindelijk uitleggen waarom de sleutel, de kaart en het mysterieuze muntje allemaal met elkaar verbonden waren?

Met bonzend hart sloeg Sam de eerste bladzijde open...

Hoofdstuk 5 Het geheim van het dagboek

Sam sloeg voorzichtig het oude dagboek open. De bladzijden waren vergeeld en roken naar oud papier. Op de eerste pagina stond met sierlijke letters geschreven:

"Welkom, ontdekkingsreizigers." "Alleen wie eerlijk, moedig en behulpzaam is, zal het geheim van dit bos vinden."

Noor bladerde verder. Tussen de bladzijden lag een oude foto van een vuurtoren aan zee.

"Dat is de Vergeten Vuurtoren!" zei ze. "Die stond ook op de kaart."

Op de volgende bladzijde stond een raadsel:

Zoek de boom die ouder is dan honderd jaar.

Daar waar drie paden elkaar ontmoeten.

Onder de grootste wortel ligt de volgende aanwijzing verborgen.

Sam en Noor verlieten het huisje en volgden de kaart. Na een tijdje kwamen ze bij een enorme eik. De dikke stam was bedekt met mos en de wortels staken hoog boven de grond uit.

"Dit moet hem zijn," fluisterde Sam.

Samen keken ze onder de grootste wortel. Daar vonden ze een klein houten kistje.

Met de oude sleutel openden ze het voorzichtig.

Klik!

In het kistje lag een glanzend kompas. Op de achterkant stond gegraveerd:

"Volg altijd het noorden, maar vertrouw ook op je hart."

Plotseling begon het kompas uit zichzelf zacht te gloeien. De naald draaide niet naar het noorden, maar wees recht het donkere bos in.

Sam en Noor keken elkaar aan.

"Ik denk dat het kompas ons ergens naartoe wil leiden," zei Noor.

Ze haalden diep adem en zetten samen de eerste stap het onbekende pad op...